

for 1878—79 bevilges der imidlertid 300,000 Kr. til Skolevæsenet, der vilde altsaa staa tilbage til denne Reformers Gjennemførelse 200,000 Kr. Til Lønningsreformen anslaaer jeg $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., til forsøgede Militærudgifter $\frac{3}{4}$ Mill. Kr.; der vil da være tilbage til Retsreformens Gjennemførelse, forsaavidt denne maatte anses for nødvendig, $\frac{1}{2}$ Million. Jeg tror ikke, det er knebent beregnet. I alle Tilfælde, hvis man vil sige, at Udgiften til Skolereformen er for lavt ansat, vil der paa adskillige af de andre Konti nok kunne spares en Del. Vi ville altsaa være istand til at gennemføre disse Reformen, naagtet vi opgibe 2 Millioner af Indtægten. Tilbage staar da, hvad der i finantsiel Henseende ubetinget er den vigtigste og betydeligste Foranstaltning: Gjennemførelsen af Forvarsagen. Jeg gaar her ud fra det Forslag, som den høje Regjering forelagde ifjor for Landssthinget. Der forlangtes et Beløb af 66 Mill. Kr. Jeg skal nu ikke opholde mig ved, at der, hvis de forelaagte Planer skulde fuldt ud gennemføres, vistnok vilde kræves nærmere 80 end 60 Millioner; men jeg tror, vi kunne være enige om, at selv de, der varmest ønske denne Reformers Gjennemførelse, maa anse det for at være meget tilfredsstillende, om vi kunne opnaa et saadant Beløbs Bevilling som 66 Mill. Kr. Jeg skal altsaa holde mig til dette Tal og vil, — da der allerede er gaaet et Aar og vistnok vil gaa mindst et Aar til, inden Reformen bliver gennemført; — gaa ud fra, at der istedetfor at anvendes 12 Aar dertil, som Regjeringen anslog, kun anvendes 10 Aar. Hvis vi i disse 10 Aar paalægge en Indkomstskat af 2 Mill. Kr., vilde vi derved indvinde et Beløb af 20 Mill. Kr. Tilbage staaer 46 Mill. Kr. Deraf kunne vi ud af vore Beholdninger, det vil sige Kassebeholdningen og Reserveconden, tage 30 Mill. Kr. Den høitærede Finantsminister har foreslaaet at tage 40 Millioner; jeg vil være noget forsigtigere, idet det kan være meget behageligt at have et saa stort Beløb som 30 Millioner disponibelt; jeg siger derfor: lad os nøies med at tage Halvdelen af Beholdningerne, som i Diebliffet andrage 60 Millioner, altsaa 30 Millioner. Tilbage staa da endnu 16 Millioner at dække, som maa staffles tilveie ved Statslaan, ved Salg af Statsobligationer. Forbrugen af disse 46 Millioner vil til 4 pCt. give en aarlig Mindreindtægt eller en forøget Udgift for Statskassen af 1,840,000 Kr. Det er imidlertid ikke paa eengang, at dette Beløb skal udredes; det fremkommer succesive i Løbet af 10 Aar. Jeg tager derfor Gjennemsnittet, hvilket giver for hvert Aar en forøget Udgift for Staten af 184,000 Kr.

Svorledes skulle vi nu skaffe disse 184,000 Kr. tilveie? Kan det ventes, at vi hvert Aar i disse 10 Aar ville være istand til at udgive 184,000 Kr. mere end i det foregaaende Aar? Dertil svarer jeg ja ubetinget. Naar vi sammenligne den Bevægelse, som er i Statens Udgifter, med den Bevægelse, der er i dens Indtægter, komme vi til det Resultat, at vi med fuld Sikkerhed kunne paaregne en saadan successiv Stigen i Indtægtsoverskudet. En Stats normale Udgifter stige selvfølgelig med Udviklingens nødvendige Gang, om ikke som Følge af Andet, saa ved Folkemængdens Væxt, men ogsaa ved de forskjellige nye Omraader, som Staten efterhaanden anser det for nødvendigt at drage ind under sin Omfjorg osv. osv. Denne normale uundgaaelige successive Stigning i Udgifterne har i de 5 Aar, til hvilke jeg holder mig her, andraget omtrent 1 Million Kroner. Naar vi se paa Udgiftstiden, finde vi en Forskjel mellem det første Aar og det fjerde, som er det høieste — og jeg vil tage det høieste — af 2,800,000 Kr.; men deraf skylbes 1,800,000 Kr. den forsøgede Forrentning af Statsgjælden, som har været en Følge af de sjællandske Jernbaners Overtagelse. Tilbage staaer 1 Million, der altsaa kan anses for at være Udtrykket for den normale gradvise Stigning i Udgifterne, det vil altsaa sige 200,000 Kr. aarlig. Naar vi nu sammenligne hermed Indtægten, er det hovedsagelig de indirekte Skatters Udbytte, der stiger. Jeg vil bortse fra, at Jernbanerne kunne ventes i Løbet af 10 Aar vistnok at give en betydelig større Indtægt. De direkte Skatter stige som bekendt meget lidt, og det er altsaa væsentlig de indirekte Skatter, som man maa holde sig til. De indirekte Skatter ere fra 1877 indtil det sidste Aar 1882 stegne med over 4 Millioner Kr.; altsaa Stigningen i Indtægt har været 3 Millioner større end Stigningen i Udgift, det vil sige gjennemsnitlig 600,000 Kr. aarlig. Nu vil jeg tillade, at man heri slaar endog meget betydeligt af i Betragtning af, at der kan have været exceptionelle Omstaendigheder tilfede, som gjøre, at det maagte ikke kan ventes, at Indtægterne fremdeles regelmæssig ville stige ligesaa stærkt; men i hvert Fald er det klart, at der vil være mere end Nok tilbage til at dække den Sum af 184,000 Kr. aarlig, som manglede.

Rettelje.

Sp. 75, S. 32 f. o.: „en Stai“, læs: „Stater“.